

[Aksel Larsen.]

om i det mindste at have sympati for det.

Vi har måttet stille et andet ændringsforslag, der simpelt hen er en følge af vort ændringsforslag nr. 1. Dette vort ændringsforslag under nr. 2 beskæftiger sig med merindkomstfradraget. Det er klart, at når man foreslår skatteskalaen ændret, går det ikke an, at vi har en regel for merindkomstfradrag, der passer til en helt anden skatteskala; derfor har vi måttet udarbejde vort ændringsforslag nr. 2, som ganske vist ikke vil have interesse, hvis vort ændringsforslag nr. 1 skulle blive forkastet. Jeg må i anledning af dette ændringsforslag og dette problem med merindkomstfradrag i øvrigt have lov til at sige, at alene den kendsgerning, at vi har et merindkomstfradrag i skattelovgivningen — og at alle er enige om, at sådan et må vi have — viser, hvor totalt tåbelig vor skattelovgivning er. Hvis vi havde en skattelovgivning, hvorefter folk svarede skat i forhold til deres bruttoindkomst, ville der jo ikke være brug for noget merindkomstfradrag, og så ville en hel del andre problemer være løst. Skattevæsenets administration ville blive langt lettere og langt billigere, så hvis det ærede medlem hr. Poul Møller virkelig er indstillet på, at det gælder om at spare, så skulle det ærede medlem hr. Poul Møller gå med på ideen om at skaffe os en fornuftig skattelovgivning, der kunne gøre administrationen billigere.

I den forbindelse må jeg også sige, at så længe vi har den mærkværdige skattelovgivning, vi har — og jeg kender ingen andre lande, der har noget så tosset som en skattefradragret — så bliver det meget svært at klare det problem, som man noget fejlagtigt sammenfatter under ordet sambeskatning eller sambeskatningsophævelse. Det er givet, at der bør gøres noget her, men problemet er slet ikke enkelt, og det er naturligvis dobbelt kompliceret, fordi vi har skattefradragretten. Nu er jo ligningsloven også til behandling, og dér henhører vel egentlig sådanne problemer, men jeg vil tro, at det bliver meget vanskeligt i den givne situation og uden en grundlæggende skattereform at gøre andet, end at man foretager en rimelig forhøjelse eller rettere en ajourføring af det såkaldte

hustrufradrag, og at man så undersøger, om man ikke bør supplere dette med en eller anden form for sociallovgivning, hvorved man tilgodeser enligstillede forsørgere.

Vi har imidlertid stillet et tredje ændringsforslag, et ændringsforslag vedrørende børnetilskuddene. Dér må jeg erindre om, at i fjor satte man børnetilskuddene i vejret. Man satte dem i vejret med 80 kr. for det første barn og 30 kr. for hvert af de følgende børn. At man satte det i vejret for hvert af de følgende børn med 30 kr., skyldtes ganske enkelt, at ellers ville det første barn i en familie få mere i tilskud end andet, tredje og fjerde barn, så det var jo en simpel nødvendighed. Nu kan det være uhyre sympatisk, at man sætter børnetilskuddene i vejret, vi skal jo føre familiepolitik i dette land. Det beklagelige er bare, at man satte børnetilskuddene i vejret, ikke fordi man syntes, at det var rimeligt, ikke fordi man ville føre familiepolitik, ikke fordi man ville gøre noget for børnene eller for familier med børn, men fordi man ville påvirke pristallet. Det var jo derfor, det første barn skulle have de 80 kr., idet pristalsfamilien som bekendt kun har 1 barn, og man var nødt til at gå op til 80 kr. for, sagde man, så påvirker vi pristallet i nedadgående retning med 3 points, og så kan vi slippe for en dyrtidsportion til lønmodtagere og andre. Jeg kan jo ikke lade være med at sige, at jeg kan ikke lide et sådant udgangspunkt for en forandring i børnetilskuddene, og det blev altså yderligere markeret ved, at man ikke forhøjede tilskuddene for det andet, tredje og fjerde barn og de følgende børn tilsvarende. Dér lagde man kun 30 kr. på, om jeg så må sige, for skams skyld.

Jeg har jo været med til at drøfte børnetilskuddene og deres rimelighed fra første færd, vi fik dem her i dette land, hvor vi heldigvis slap for børnefradrag i den skattepligtige indkomst og i stedet for fik børnetilskud. Jeg ved derfor, at man altid har hævdet, at for en familie er det nu en forholdsvis større belastning at have flere børn end kun at have ét barn, og derfor må man give noget mere i tilskud til flere børn pr. barn, end man giver til det første barn. Jeg kan ikke se andet, end at dette er rigtigt. Hvis jeg skal tro på, hvad der fremgår af et bilag, vi har fået i udvalget, en hen-